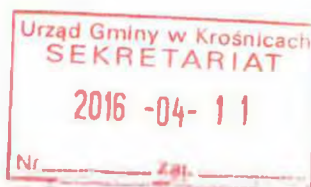

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
NR NK-N.4131.57.5.2016.SP1

Wrocław, 6 kwietnia 2016 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 ze zm.),

stwierdzam nieważność

§ 1 ust. 4 we fragmencie: "w szczególności", § 2 ust. 3 pkt 3 we fragmencie "w szczególności" oraz § 3 Załącznika do uchwały Rady Gminy Krośnice Nr XVII/103/2016 z dnia 26 lutego 2016 r. w sprawie regulaminu określającego zasady i tryb korzystania ze świetlic wiejskich na terenie Gminy Krośnice.

UZASADNIENIE

Rada Gminy Krośnice na sesji w dniu 26 lutego 2016 r. podjęła uchwałę Nr XVII/103/2016 w sprawie regulaminu określającego zasady i tryb korzystania ze świetlic wiejskich na terenie Gminy Krośnice, zwaną dalej „uchwałą”.

Przedmiotowa uchwała została przesłana pismem Przewodniczącego Rady Gminy Krośnice z dnia 3 marca 2016 r. nr RG.0711.8.2016 i wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 8 marca 2016 r.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził podjęcie:

- § 1 ust. 4 we fragmencie: "w szczególności", a także § 2 ust. 3 pkt 3 we fragmencie "w szczególności" załącznika do uchwały z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 w związku z art. 41 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, a także w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 583 ze zm.);
- § 3 ust. 1 załącznika do uchwały z istotnym naruszeniem art. 2 w związku z art. 83 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- § 3 ust. 2 pkt 1 załącznika do uchwały z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 145 ustawy z dnia 20 maja 1971 r.- Kodeks wykroczeń (tekst jednolity: Dz. U. 2015 r. poz. 1094 ze zm.);
- § 3 ust. 2 pkt 2 załącznika do uchwały z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 143 Kodeksu wykroczeń;
- § 3 ust. 2 pkt 3 załącznika do uchwały z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 51 § 1 Kodeksu wykroczeń;
- § 3 ust. 2 pkt 4 załącznika do uchwały z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 1286 ze zm.);
- § 3 ust. 3 załącznika do uchwały z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 415 i następną, art. 471 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r. poz. 380).

W podstawie prawnej uchwały przywołano art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy. Wskazano również art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, który stanowi, że organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Rada Gminy ustaliła Regulamin korzystania ze świetlic wiejskich na terenie Gminy Krośnice, określając go w załączniku do uchwały.

Możliwość stanowienia prawa w tym zakresie nie oznacza jednak niczym nieskrępowanej swobody rady w tworzeniu aktów normatywnych. Stanowienie przez radę gminy aktu prawa miejscowego na podstawie tej ogólnej normy kompetencyjnej możliwe jest tylko w jej granicach i w związku z realizacją nałożonych na gminę zadań publicznych. Zasady ustanowione przez radę gminy nie mogą zatem wykraczać poza istotę korzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, zwłaszcza wtedy, gdy takie przekroczenie wiąże się z wkroczeniem w materię regulowaną aktami znajdującymi się ponad aktem prawa miejscowego w hierarchii źródeł prawa.

Pojęcie „zasady i tryb korzystania” zawiera w sobie upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się, określenia ustalonego porządku zachowania się, ale wyłącznie w związku z korzystaniem z obiektu lub urządzenia.

Należy podkreślić, że każde działanie organu władzy musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Każda norma kompetencyjna powinna być tak realizowana, aby nie naruszała przepisów znajdujących się w aktach hierarchicznie wyższych. Zakres upoważnienia należy ustalać przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii.

Uprawnienie organu stanowiącego gminy przyznane w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w odniesieniu do stanowienia norm obowiązujących w świetlicach wiejskich, będących gminnymi obiektami użyteczności publicznej ogranicza się do ustalenia zasad i trybu korzystania z tych obiektów. Uchwała wydana w tym przedmiocie powinna zatem ustalać, na jakich warunkach udostępnia się do korzystania określony obiekt i jaką procedurę należy w tym celu wyczerpać. W zakresie upoważnienia nie mieści się zaś kreowanie nakazów i zakazów obejmujących wszelką aktywność na obszarze stanowiącym obiekt użyteczności publicznej.

Dla oceny zgodności z prawem uchwały istotna jest także jej kwalifikacja do kategorii aktów prawa miejscowego. Powoduje ona bowiem, że na organie ją stanowiącym ciąży obowiązek dotyczący zasad prawidłowego stanowienia prawa powszechnie obowiązującego. Akt ten reguluje bowiem obowiązki (nakazy i zakazy określonego zachowania) generalnie określonych adresatów. Adresatem będzie więc każda przebywająca na obszarze jego obowiązywania osoba. Istotne jest zatem, aby wszystkie normy były sformułowane w sposób jasny i precyzyjny, tak aby każdy adresat mógł się do nich zastosować.

Jako że organ stanowiący gminy – zgodnie z art. 7 Konstytucji RP – ma obowiązek działać na podstawie i w granicach prawa, musi również przestrzegać zakresu upoważnienia, udzielonego mu przez ustawę. Zasada ta w sposób szczególny odnosi się do aktów prawa miejscowego, które – zgodnie z art. 94 Konstytucji RP – są stanowione na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie.

W oparciu o powyższe można stwierdzić, że w uchwale zawarte zostały postanowienia, które w sposób istotny naruszają prawo.

Rada Gminy w § 1 ust. 4 załącznika do uchwały Rada postanowiła: *Świetlice wiejskie mogą być okazjonalnie wynajmowane podmiotom trzecim (osobom fizycznym, osobom prawnym i innym podmiotom), w szczególności na cele organizowania spotkań, a także w celu organizowania uroczystości rodzinnych, takich jak wesela, urodziny, komunie, chrzciny itp.* Następnie Rada w § 2 ust. 3 pkt 3 załącznika do uchwały przyjęła: *Korzystanie ze świetlic odbywa się w ramach najmu po zawarciu umowy najmu, w szczególności w celu organizacji prywatnych imprez okolicznościowych lub przedsięwzięć, podczas których pobierana jest odpłatność.*

Rada Gminy Krośnice posłużyła się w regulaminie korzystania ze świetlic wiejskich zwrotem "w szczególności". Rada, stanowiąc na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym akt prawa miejscowego regulujący zasady i tryb korzystania ze świetlic wiejskich była legitymowana do określenia, w zgodzie z obowiązującymi normami prawa, sposobów korzystania z tych świetlic. Należy jednak zauważyć, że katalog takich zasad korzystania musi być określony przez Radę wyczerpująco. Adresat musi mieć możliwość ustalenia na podstawie obowiązującego Regulaminu szczegółowych zasad korzystania ze świetlic wiejskich. Należy zauważyć, że charakter kwestionowanych regulacji umożliwia innym podmiotom poszerzenie elementów przedmiotowych zasad korzystania z świetlic wiejskich, tymczasem na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 w związku z art. 41 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym jedynie Rada jest uprawniona do regulowania przedmiotowych kwestii. Nie może ona, bez wyraźnego upoważnienia, subdelegować kompetencji, które ustawa wprost jej przyznaje.

Należy w tym miejscu odesłać do art. 7 Konstytucji, w którym wskazano, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, a co za tym idzie organ posiadający legitymację do podjęcia działań prawotwórczych nie może podzielić się tym uprawnieniem i umożliwić innemu organowi uszczegółowienie stworzonej przez siebie regulacji. Ponadto zauważyć trzeba, że nieprecyzyjność kwestionowanej regulacji narusza wywodzoną z art. 2 Konstytucji RP zasadę określoności przepisów prawa. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 22 maja 2002 r. (sygn. akt K 6/02, OTK ZU nr 3a/2002, poz. 33) przepisy prawne „muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. (...) Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw” (zob. też np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 marca 2001 r., sygn. akt K 24/00, OTK ZU nr 1/2001, poz. 16).

Rada w § 3 ust. 1 załącznika do uchwały przyjęła: *Korzystający ze świetlicy wiejskiej zobowiązani są do bezwzględnego przestrzegania przepisów BHP i ppoż.*

Taka regulacja jest nie do pogodzenia z zasadami obowiązywania prawa w demokratycznym państwie prawnym, a zatem narusza art. 2 Konstytucji RP. Z istoty obowiązywania prawa wynika bowiem konieczność jego przestrzegania (*executio est finis et fuctus legis*). Dotyczy to każdego adresata normy, który znajdzie się w sytuacji opisanej w jej hipotezie. Oznacza to, że prawo obowiązuje przez fakt jego prawidłowego ustanowienia przez kompetentny podmiot i właściwego wprowadzenia do obrotu prawnego (tj. nabrania przez normy prawne mocy obowiązującej). Do tak ustanowionego prawa odnosi się art. 83 Konstytucji RP, stanowiący, że każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej.

Organ prawodawczy nie może zatem zobowiązywać do zaakceptowania ustanowionego prawa (błędnie sugerując, że brak stosownego postanowienia uchwały powodowałby brak konieczności przestrzegania prawa). Obowiązek przestrzegania prawa powszechnie obowiązującego powstaje wraz z nabraniem przez nie mocy prawnej.

W § 3 ust. 2 załącznika do uchwały Rada Gminy Krośnice uregulowała zakazy obowiązujące na terenie świetlicy wiejskiej. Wśród zakazów wskazano na: 1) zaśmiecanie obiektu oraz terenu przyległego, 2) niszczenie urządzeń i wyposażenia znajdującego się w świetlicy wiejskiej oraz na przyległym terenie, 3) zakłócanie porządku i spokoju publicznego, 4) spożywanie alkoholu z wyjątkiem prywatnych imprez okolicznościowych oraz imprez skierowanych do ogółu mieszkańców.

W ocenie Organu Nadzoru, aktywności zakazywanej w kwestionowanych regulacjach załącznika do uchwały nie sposób traktować w kategoriach korzystania (użytkowania) z miejsc przeznaczonych do użytku publicznego. Nie jest to bowiem ich podstawowe przeznaczenie. Teren świetlicy wiejskiej nie jest miejscem mającym zaspakajać potrzebę spożywania napojów alkoholowych. Regulaminy określające zasady korzystania z miejsc użyteczności publicznej muszą odnosić się bezpośrednio do funkcji realizowanej przez dane miejsce. Mają określać zasady korzystania z danego miejsca, a nie regulować materię, która jest już regulowana przepisami ustawowymi albo stanowi przedmiot delegacji ustawowej do wydania rozporządzeń lub wykonawczych aktów prawa miejscowego. Nie można bowiem regulować danej materii w drodze aktu prawa miejscowego wykonawczego statutowego, jeśli istnieje delegacja ustawowa do jej uregulowania w akcie prawa miejscowego wykonawczego sensu stricto. Artykuł 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym ma charakter normy ogólnej i znajduje zastosowanie wyłącznie w sytuacji, gdy nie istnieją przepisy szczególne, odrębnie regulujące określoną dziedzinę (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2005 r., sygn. akt II SA/Po 66/05). Z tego powodu brak jest podstaw do wprowadzania w drodze regulaminu korzystania z gminnego obiektu użyteczności publicznej unormowania określającego zakaz spożywania alkoholu. W orzecznictwie sądów administracyjnych panuje ugruntowany pogląd, że rada gminy nie może jeszcze raz regulować materii uregulowanych w obowiązujących ustawach, a uchwała zawierająca takie unormowania, jako istotnie naruszająca prawo, winna być uznana za nieważną w części w jakiej zawiera takowe regulacje. Ponadto powtórzony przepis ustawy będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może w istocie prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. Uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, będąca aktem prawa miejscowego, jest jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze danej jednostki, musi więc respektować unormowania zawarte w aktach prawnych wyższego rzędu (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II OSK 1077/09, z dnia 7 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 170/10 oraz z dnia 10 listopada 2009 r., sygn., akt II OSK 1256/09, z dnia 1 października 2008 r., sygn. akt II OSK 955/08).

Powyższe stanowisko znajduje oparcie również w treści § 137 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r. poz. 283), zgodnie z którym w uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń. W wyroku z dnia 20 maja 2008 r. (sygn. akt III SA/Wr 204/08) Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu stwierdził, że naruszenie tej zasady techniki prawodawczej stanowi nieuprawnione wejście prawodawcy miejscowego w sferę kompetencji zastrzeżonych wyłącznie dla ustawodawcy, co może wywołać u adresatów norm wadliwe przekonanie, że transponowane na grunt lokalny normy prawa powszechnie obowiązującego, są jedynie normami prawa miejscowego, które wiążą wyłącznie na obszarze właściwości lokalnego prawodawcy. Ponadto należy zauważyć, że unikanie powtórzeń stanowi o przejrzystości systemu prawa, natomiast ich wprowadzenie może być przyczyną niejasności interpretacyjnych.

Zgodnie natomiast z uregulowaniami ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, rada gminy ma możliwość określenia miejsc (obszarów gminy), gdzie obowiązuje zakaz spożywania napojów alkoholowych. Nie oznacza to jednak, że organ ten może w reakcji na te same zjawiska „zamiennie” korzystać z kompetencji przyznanych ustawą o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz ustawą o samorządzie gminnym. Tylko pierwsza z wskazanych ustaw wskazuje, jakie formy mogą przybrać ograniczenia dostępności napojów alkoholowych (w tym zakaz ich spożywania) i na jakich zasadach może wprowadzić je rada gminy (art. 14 ust. 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi). Nie można zatem w formie aktów wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym wprowadzać zakazów spożywania alkoholu na danym terenie gminy. Wprowadzanie tych zakazów w drodze aktu prawa miejscowego statutowego stanowi istotne naruszenie konstytucyjnej zasady działania organu administracji publicznej na podstawie i w granicach prawa, zgodnie z którą organy administracji publicznej mogą czynić wyłącznie to, na co obowiązujące prawo wyraźnie im zezwala lub co wyraźnie nakazuje.

Biorąc z kolei pod uwagę zakaz określony przez Radę Gminy w § 3 pkt 3 załącznika do uchwały, związany z zakłócaniem spokoju i porządku publicznego na terenie świetlicy wiejskiej, należy zauważyć, że tego typu zachowanie jest zabronione również przez samego ustawodawcę, penalizującego je jako wykroczenie. W Rozdziale VIII Kodeksu wykroczeń uregulowano bowiem szereg zachowań uznawanych za wykroczenia przeciwko porządkowi i spokojowi publicznemu, w tym między innymi w art. 51 §1 tej ustawy wymieniono: „Kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorszenie w miejscu publicznym, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.”.

Z kolei odnośnie zakazów zaśmiecania obiektu i terenu przyległego oraz niszczenia urządzeń i wyposażenia znajdującego się w świetlicy wiejskiej oraz na przyległym terenie (pkt 1 i 2) należy zauważyć, że ustanowione przez Radę Gminy zakazy jednoznacznie nawiązują do art. 143 Kodeksu wykroczeń dotyczącego utrudniania lub uniemożliwienia skorzystania z urządzeń użytku publicznego. Sankcją określoną w powyższym przepisie objęte jest każde działanie umyślne sprawcy w odniesieniu do urządzeń przeznaczonych do użytku publicznego, do jakich również należą urządzenia i wyposażenie świetlicy wiejskiej. Z kolei, zakaz zaśmiecania obiektu i terenu przyległego stanowi powielenie art. 145 Kodeksu wykroczeń. Stosownie do treści tego przepisu: " Kto zanieczyszcza lub zaśmieca miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zielonec, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany". Powyższe stanowisko organu nadzoru potwierdza Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 maja 2015 r. sygn. akt II OSK 862/15 oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w wyroku z dnia 23 października 2014 r. sygn. akt II SA/Op 334/14.

Trzeba mieć także na uwadze, że modyfikowanie i powtarzanie regulacji ustawowych przez przepisy uchwały jest zawsze wadliwe i dezinformujące. Może prowadzić bowiem do odmiennej czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji przepisów. Trzeba liczyć się z tym, że zmodyfikowany (ale także powtórzony, zwłaszcza w niepełnym kształcie) przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji ustawodawcy. W takim kontekście, zjawisko modyfikacji i powtarzania w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne. W orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie wskazywano, że modyfikacja przypisów ustawowych stanowi istotne naruszenie prawa (wyrok NSA z dnia 16 czerwca 1992 r., II SA 99/92; wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r., II SA/Wr 1179/98; wyrok NSA z dnia 25 marca 2003 r., II SA/Wr 2572/02; wyrok NSA z dnia 26 lutego 2010 r., II OSK 1966/09). Każda modyfikacja ustawy dokonana w akcie prawa miejscowego stanowi zarówno naruszenie przepisów ustawowych, które modyfikuje, jak i zasady prawidłowej legislacji wynikającej z art. 2 Konstytucji RP.

Jednocześnie w kontekście powyżej kwestionowanych zapisów uchwały, Organ Nadzoru zwraca uwagę na stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie wyrażone w wyroku z dnia 21 października 2015 r. (sygn. akt II SA/Sz 985/15) - „(...) podkreślenia wymaga, że nie jest wykluczona możliwość poinformowania podmiotów korzystających z parku o obowiązujących na jego terenie zakazach wynikających z przepisów ustaw, ale organ nie mógł tego uczynić w formie uchwały, lecz co najwyżej w formie umieszczenia na tablicy informacyjnej dosłownej treści owych przepisów wraz z przytoczeniem ich podstawy prawnej.” Przedstawione stanowisko, choć wyrażone w odmiennym stanie faktycznym (regulamin parku), znajdzie zastosowanie również w przedmiotowym przypadku i jako takie organ nadzoru w pełni popiera.

W § 3 ust. 3 załącznika do uchwały postanowiono, że Gmina Krośnice nie ponosi odpowiedzialności za wypadki i szkody na osobach i mieniu będące skutkiem korzystania ze świetlic wiejskich lub ich wyposażenia w sposób niezgodny z ich przeznaczeniem, bądź postanowieniami niniejszego regulaminu.

W związku z powyższym zapisem uchwały należy mieć na względzie, że zgodnie z art. 7 Konstytucji RP rada gminy, jako organ władzy publicznej, zobligowana jest do działania na podstawie i w granicach prawa. W tym kontekście w ocenie organu nadzoru, żaden przepis prawa nie upoważnia rady gminy do stanowienia o zakresie i rodzaju odpowiedzialności właściciela (Gminy Krośnice) obiektów użyteczności publicznej, a więc w przedmiotowym przypadku świetlicy wiejskiej. Zdaniem Organu Nadzoru akt prawa miejscowego – akt o charakterze powszechnie obowiązującym – nie może zawierać regulacji dotyczących podstaw i zakresu odpowiedzialności Gminy Krośnice za wypadki i szkody na osobach i mieniu będące skutkiem korzystania ze świetlic wiejskich lub ich wyposażenia. Tego rodzaju kwestie mogą być przedmiotem jedynie regulacji umownej - z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 i nast. Kodeksu cywilnego) bądź ustawowej - z tytułu czynu niedozwolonego (art. 415, art. 429, art. 430 Kodeksu cywilnego). Organ stanowiący gminy nie może w akcie określającym zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej regulować kwestii odpowiedzialności określonych podmiotów w zakresie szkód i zdarzeń mogących zaistnieć na terenie obiektów użyteczności publicznej należących do Gminy Krośnice. Za niedopuszczalne należy uznać określenie w sposób wiążący, w drodze aktu prawa miejscowego, przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego zasad odpowiedzialności (brak odpowiedzialności Gminy Krośnice) za szkodę uczynioną, powstałą podczas korzystania z gminnego obiektu. Wynika to zarówno z braku odpowiedniego upoważnienia rady, jak i objęcia tej materii zakresem unormowania przez prawodawcę w drodze ustawy. Rada Gminy nie jest upoważniona do stanowienia o kwestiach ponoszenia bądź nie odpowiedzialności za szkody, bowiem są one już uregulowane w aktach rangi ustawowej (Kodeks cywilny), a więc w aktach prawnych wyższej rangi w hierarchii źródeł prawa niż akt prawa miejscowego. Kwestia odpowiedzialności określonych podmiotów oraz ewentualny obowiązek naprawienia szkody podlega ocenie sądów powszechnych w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy prawa rangi ustawowej, w tym w oparciu o wskazane wyżej przepisy Kodeksu cywilnego.

Przedstawione stanowisko Organu Nadzoru potwierdza Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r. sygn. akt IV SA/Wr 641/13 w którym stwierdzono: „*Upoważnienie zawarte w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym przyznaje organowi stanowiącemu gminy kompetencję do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się przez korzystających z takich terenów i urządzeń. Jednakże rada gminy nie jest na tej podstawie uprawniona do wprowadzenia w akcie prawa miejscowego jakichkolwiek przepisów ustalających lub modyfikujących odpowiedzialność karną i administracyjną. Z tego względu nie znajduje zatem żadnego uzasadnienia twierdzenie, że umieszczenie w regulaminie zapisów dotyczących odpowiedzialności cywilnej i karno-administracyjnej ma charakter porządkowy i informacyjny.*”

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski

Paweł Hreniak

R

00859007731655545109

00859007731655545109

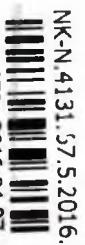
(00)859007731655545109

Urząd Gminy w Krośnicach
SEKRETARIAT
2016 -04- 11
Nr. Zali.

Dolnośląski
Urząd Wojewódzki
we Wrocławiu
ul. Powstańców Warszawy 1
50-153 Wrocław

OPERATYWA POBIRANA
TAXE PERCUE - POLOGNI
UMOWA nr 207120/D
z Poczta Polska S.A.
Z ulicą Łódzka 26
Niedźmie w dn 14/11

PP Wrocław
07 04-20-16
SE

NK-N.4131.57.5.2016.SP1

687979 2016-04-07 03 POLECONA ZPO

Rada Gminy Krośnice
Sportowa 4
56-320 Krośnice

687979

Wyprodukowano w 2013 roku. Termin trwałości kleju 2 lata.

13352

Skład i wykonanie:

SAMIN **DRUK** Sp. z o.o.

biuro.bzowa@samindruk.com.pl
www.samindruk.com.pl